

kou postavu, tmavé vlasy, zelené oči a povahově především člověka velmi skromného, rozvážného a ochotného vždy pomoci, ale i rozdělit se o své radosti a úspěchy s druhými.

Pocházel z Hodonínska, maturoval v roce 1941. Po osvobození v letech 1945-49 absolvoval Lékařskou fakultu a již za studií se věnoval práci na Biochemickém ústavu, kde našel i své trvalé zaměstnání.

Jeho zájmem byly klinické biochemické vyšetřovací metody, hlavně klinická enzymologie. Pracoval především v oblasti transamináz a dehydrogenáz. (Z toho zaměření pocházejí i jeho dvě monografie, vzniklé ve spolupráci s tehdejší 3. interní klinikou LF MU.)

Napsal desítky odborných publikací i kapitol v učebnicích.

Jako uznávaný odborník se mohl zúčastnit v r. 1961 Biochemického kongresu v Moskvě a v r. 1964 prvního zasedání Federace evropských biochemických společností v Londýně. Byla to doba, kdy moskevský kongres např. přijal klasifikaci enzymů (číslo EC), ale také doba značného politického napětí mezi Východem a Západem. Svět byl blízko války.

Po prodloužení vojenské služby na dvojnásobek jsem se vrátil „do civilu“ s delším zpožděním a nemohl se tak ani zúčastnit jeho pohřbu.

Zůstal mi obraz člověka pěkného charakteru, nadšeného pro svůj obor i příkladného a oblíbeného učitele.

V. PALYZA

Vzpomínka na Leo Davidka (21. 10. 1925 – 29. 8. 1971)

Se jménem Leo Davidka je spojena jedna z tragédií bývalé katedry prehistorie, dnešního Ústavu archeologie a muzeologie Filozofické fakulty MU, dokazující, že terénní archeologie se může stát také rizikovou disciplínou. Leo Davídek totiž v srpnu 1971 zemřel spolu s mladým spolupracovníkem při záchraně pravěkého nálezů ve svém rodišti – v Chrlících u Brna: v nedostatečně zajištěném výkopu je pohřbila zhroucená zemina. Stalo se tak v rámci dobrovolné akce, mimo služební povinnost, takže tehdejší katedra prehistorie byla uchráněna složitého vyšetřování mimořádné události.

ti. Tragická smrt oblíbeného kolegy se však členů pracoviště nedotkla o nic méně. O několik let později, 23. června 1997, se stejná tragédie opakovala: při záchraně výzkumu brněnské společnosti Archaia na Rašínově ulici v Brně zahynul v pouhých 25 letech pod blokem zřícené hlíny nedávny absolvent Ústavu archeologie a muzeologie FF MU Mgr. Jindřich Beroušek (2. 2. 1972 - 23. 6. 1997).

Leo Davídek se narodil 21. října 1925 v Chrlících u Brna. Vystudoval klasické gymnázium a učitelský ústav v Brně. Po skončení vojenské prezenční služby se v roce 1950 stal učitelem. Několik roků působil na národních školách na Ostravsku; v Ostravě také studoval na tamní Pedagogické fakultě. Brzy se však vrátil do rodných Chrlíc a učil na národních školách v okolí Brna. Pro své náboženské založení ale musel ze školství odejít. Od roku 1959 pracoval v brněnských Závodech Julia Fučíka, kde se vyučil zámečnickem. Teprve po řadě let „ve výrobě“ je roku 1966 přijal tehdejší vedoucí katedry prehistorie FF UJEP v Brně profesor František Kalousek na místo laboranta, brzy nato vedoucího keramické laboratoře. Davídek se rychle zapracoval jak do restaurace a konzervace pravěké keramiky, tak do řízení terénních archeologických výzkumů a do jejich dokumentace – tehdy především na „Pohansku“ u Břeclavi. K historii a prehistorii měl mimořádně hluboký vztah, který systematicky rozvíjel studiem odborné literatury. Vynikal pracovitostí, pečlivostí a svědomitostí a stal se oblíbeným, skromným a přátelským kolegou zaměstnanců celého tehdy velmi početného pracoviště. Záchranou archeologickou aktivitu vyvíjel i mimo zaměstnání. V Chrlících založil vlastivědný kroužek při Osvětové besedě. Spolu s místní mládeží se mu podařilo shromáždit řadu cenných archeologických nálezů. Tato jeho činnost se mu však stala osudnou.

Leo Davídek by se v letošním roce dožil 96 let; od jeho smrti uplynulo 40 roků. Přímých pamětníků tohoto vzácného člověka je dnes již na archeologickém pracovišti FF MU jen pískovnu. Většina jeho členů zná jméno Leo Davidka jen z doslechu nebo z dějin moravské archeologie. Jeho život však je pro mladé generace badatelů příkladem i varovným poučením. Jeho jméno by nemělo upadnout v zapomnění.

V. PODBORSKÝ